

אור שלום

מרכז גורני ללימוד פנימיים הגורם והמסייד
לאורו של האדמו"ר מקומראן י"ט אהר"ר שלום ספרין לבוקר

דוא"ל - mailto:info@ohrshalom.net		באינטרנט - http://www.ohrshalom.net	
"נר ה' נשמת אדם" – העלון מוקדש לעילוי נשמות			
מוניח מיכאל בן יוסף	מזרחי רחל בת אברהם	מאיה אליהו בן מנחם	כהן משה בן יעקב
משה דינה בת כדורי	אפרים בן רחמן	יהודית בת רחמים	סנפיר ברוך בן יצחק
פעשה בת אברהם	ולדימיר בן יעקב	פלדמן שושנה בת משה	פרידמן חיה בת לייב
רייך שמעון בן חיים	פדוסיה בת אברם	חדד סימון בן נסים	חמרה מריה בת שלמה
העלון מוקדש לעילוי נשמת דודי ר' דוד יצחק הלוי בן איסר יהודה הלוי ז"ל			
העלון מוקדש לעילוי נשמת דודתי רינה בת איסר יהודה הלוי ז"ל			
ב' טבת תשס"ז		- פרשת מקץ -	
עלון מספר - 123	הד"נ - חברון - 16:20	מוצ"ש - חברון - 17:21	העורך - צחור נ.

מאורות הפרשה – להודות ולהלל לשמך הגדול

מדוע אין לובשים בגדי שבת בחנוכה חג החנוכה הוא החג היחיד בו לובשים בגדי חול רגילים, שלא כבשאר חגי ישראל בהם לובשים בגדי שבת ויום טוב מיוחדים. אפילו בפורים לובשים בגדי שבת ודבר זה לא רק מנהג הוא, אלא גם קבוע בהלכה. ומדוע חג החנוכה שונה בדבר זה מכל חגי ישראל?

ואמר האדמו"ר הרי כל חג קשור לזמן מסוים אשר הוא סיבתו של החג, ראש השנה הוא יום הדין, יום הכיפורים הוא יום מחילת עוונות, חג הסוכות הוא בזמן האסיף, בפסח נגאלו אבותינו ממצרים, בשבועות היה מתן תורה, בפורים ביקש המן להשמיד ולהרוג את ישראל ונהפוך הוא וישראל שלטו בשונאיהם. מה שאין כן הדבר בחנוכה.

שמונת ימי החנוכה אכן נקבעו באותם הימים בהם אירע הנס של פח השמן, אבל עיקרו של נס חנוכה היה, כפי שמוזכר ב"ועל הניסים", שהיונים רצו "להשכיחם תורתך", דבר שאילו עלה בידם לא הייתה ח"ו תקומה לישראל, וכאשר באה הישועה וישראל נגאלו מהיונים והמתיוונים גם יחד וקולה של תורה שוב נשמע ברמה, היה כאן בעצם חג ניצחונה של התורה.

נמצא שחג זה בעיקרו אינו קשור ליום או לימים מסוימים בשנה, אלא לכל השנה כולה, לכל יום ויום שבו, כי אין לך יום שפטורים בו מתלמוד תורה וקיומה. החשמונאים אמנם חידשו את העבודה בבית המקדש והדליקו נרות חנוכה בחצרות קדשו אבל גם לאחר חורבן בית המקדש עם ישראל נשאר חי וקיים, מה שאין כן הדבר אילולא היה חס ושלום חורבן התורה לא היה עם ישראל קיים אפילו שעה אחת חלילה.

ועל כן חג החנוכה חג של כל ימות השנה הנהו ולובשים בו בגדי חול כבדו ימות השנה שלומדים תורה. וכשאומרים אנו בימי החנוכה "להודות ולהלל לשמך הגדול", על נס חנוכה, אנו מתכוונים בכך גם על נס התורה שלא נשתכחה מקרבנו ואנו יכולים ללמדה ולקיימה יום יום בכל עת ובכל זמן. ונס זה בעצם של "ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם" ולא נתת לאויבך "להשכיחם תורתך", חוזר ונשנה הוא בכל התקופות והזמנים.

ורבים הם מבית ומחוץ אשר קמים עלינו תמיד וזוממים להשכיחנו את תורתנו, אלמלא מסירות נפשנו ורחמינו של הקב"ה לא היינו יכולים להם. ותפילת "ועל הניסים" היא לא רק הודאה על לשעבר אלא גם ובעיקר תפילת תמיד שלא יעלה ביד משנאינו ומנדנו להפיק ממם ח"ו, והתורה נשמת אפנו תתקיים בנו לעד ולתמיד. וזהו שאמר הפסוק "אחרי הודיע אלקים אותך את כל זאת" היינו כי כל מגמת הגויים "להשכיחם תורתך" ועומד אתה מנגד ועל כן "ה' מצליח בידו" הרי "אין נבון וחכם כמוך".

מאורות המידות – "ויהי מקץ שנתיים ימים"

מובא בזוהר הקדוש (בראשית קצג): ר' אליעזר פתח "חי ה' וברוך צורי וירום אלקי ישעי". חי ה' היינו מי שיש לו לב טהור ומנוקה מכל חמדות שבעולם רק דבוק בחיים נצחיים, וברוך צורי - היינו מי שמכיר שכל הטובות הם רק מהש"י ולכן יש לו עין טובה, אז וירום אלוקי ישעי - היינו שישג ישועות גבוהים, יותר מכפי שכלו.

ואמר האדמו"ר זיע"א כי בטרם יתברר האדם באלו דברים הנזכרים אין באפשרותו ליתן לו ישועות כי עוד אינו כלי בהיר לקבל, ולכן נאמר "ויהי מקץ שנתיים ימים" - היינו אחר שנתברר באלו השני דברים, אז חלם פרעה והשיג תיכף ישועה, עד עת בא דברו אמרת ה' צרפתהו - כי בלילה ההוא גדלה צעקת יוסף הצדיק "שובה ה' עד מתי" ותיכף השיג ישועה.

ועל זה כתוב (תהלים פח, ב) "ה' אלקי ישועתי וכו' צעקתי בלילה נגדך", כי כך הוא מידותיו של הקב"ה טרם אשר ייתן הישועה מביא בלב האדם צעקה בזה למען אשר יקרא "גייע כפיך".

והוסיף ואמר "ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עומד על היאור (מא, א). כבר אמרנו שמלת "מקץ" האמור כאן פירושו מתחלה כמו: "מקץ שבע שנים תשלחו איש את אחיו" (האמור בירמיה לד) והעניין על פי מאמר המדרש: "אתה מוצא שלא היה יוסף ראוי להיות בבית האסורים רק עשר שנים מפני שהוציא דיבה על עשרה אחים אך לפי שאמר לשר המשקים כי אם זכרתני והזכרתני נתוספו לו עוד שתי שנים".

ועל כל פנים שגוף הגזרה כבר נשלמה למעלה בכלות העשר שנים ולכן תיכף כאשר כלו עשר שנים אלו התחילה ישועתו להתנוצץ ורוח פרעה החל לפעמו בחלומות שהראו לו מן השמים בשביל גאולתו של יוסף וזהו "ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חולם" שתיכף מתחילת שנתים אלו התחיל להיות חולם והיה חולם והולך כל השתי שנים ולכן כתיב "חולם" לשון הוה ולא "חלם", לפי שחלם תמיד. וזה סוד הנאמר "והנה מן היאור עולות שבע פרות" (מא, ב). והטעם שהראו לפרעה את ימי השובע בחינת בהמות דווקא לרמז לו שאין הוא ועמו ראויים לכך ורק מפאת חסדי ד' שרחמיו על כל מעשיו על דרך הפסוקים "אדם ובהמה תושיע ד'" (תהלים לו).

היינו כי כל עניני עולם הזה הם כחלום הצריך פתרון וכמו שיפתור לו האדם כן יקום אצלו, והאדם המבין בכל כי הכול הוא רק מהש"ת ורק ממוצא פיו יחיה הכול, הוא מבין טעם בכל דבר ומגיע לחיים אמיתיים, כמו לחם העיקר המחיה הנמצא בו הוא המוצא פי ה' ומי שאוכל פשוט כבהמה, אינו משיג מהלחם רק חיי עוה"ז, והמבין כי מוצא פי ה' הוא המחיה הוא ישיג חיי עולם, כי "לחם" הוא אותיות "חלם" היינו שצריך פתרון, וכן הוא כל הנאות, כי כל ההנאות והטובות שבעולם נמשלים ללחם.

ורק מי שיודע היטב בכל אבריו כולם כי "לחמנו הם" היינו הנאות העוה"ז – שהם "לחם" ג' הוויו"ת בחינת "על כל קרבנך תקריב מלח" – הממתיק את הדינים בשל חריפותו, ומעלה את הגשמיות לבחינת ג' הוויו"ת, לאותה בחינה של "ויקרא לפניו אברך" אב בחכמה ורך בשנים, בחסדים וזכויות גמורים.

מאורות הדרש – מדוע לא נתקבל על לב פרעה פתרון חרטומוי אלא רק פתרון יוסף

לאחר שחלם פרעה את חלומותיו נאמר: "ויספר פרעה להם את חלומו ואין פותר אותם לפרעה" (מא, ח) ופירש רש"י בשם המדרש: פותרים היו אותה אבל לא לפרעה, שלא היה קולם נכנס באוזניו וכו', שהיו אומרים שבע בנות אתה מוליד ושבע בנות אתה קובר וכו'.

קשה למה באמת לא נכנסו דבריהם באוזניו ולמה קיבל יותר את פתרון יוסף. גם הקשו המפרשים מה שכתוב "ועתה ירא פרעה איש חכם ונבון וישתיהו על ארץ מצרים" וגו' וכי נעשה יועץ למלך הלא קראוהו רק לשם פתרון החלום.

ב"אוצר חיים" מביא בשם בעל "אפריון" שכתב על פי הגר"א דפתרון כל החרטומים היו דברים שנוגעים למלך עצמו כי הם הבינו שאין מראין לאדם רק מה שנוגע אליו אבל יוסף שפתר שזה ענין שובע ורעב זהו דבר שאינו נוגע למלך כי איך שיהיה המלך וביתו לא ימותו ברעב אבל עדיין צריך להבין מדוע אם כן חלם המלך עצמו על זה, לכן אמר לו יוסף שתועלת החלום משום ש"ועתה ירא פרעה" וגו'.

ובספר תפוחי חיים מבאר דכל החרטומים פתרו לו לרעה ולא קיבל, דאם כן לשם מה הראו לו את החלום הלא אינו יכול לשנות מאומה דהלא ודאי הראו לו את החלום כיון שיש בידו עצה לתקן את הדבר, ולכן קיבל את פתרון יוסף, שיש בזה עצה איך לקדם את פני הרעה בטרם יבואו שנות הרעב וזוהי העצה "ועתה ירא וגו'" - שהוא חלק מהפתרון.

בפרדס יוסף פירש דהלא מובא במסכת ברכות שלאדם טוב אין מראין לו חלום טוב ולרע אין מראין חלום רע ולפי שפרעה ראה טוב ורע וכן פתרו לו שיוליד ז' בנות ויקבור ז' שיש בזה טוב ורע, לכן חשב דאיך יתכן זאת דאם הוא צדיק מדוע מראין לו טוב ואם הוא רשע מדוע מראין לו הרע. יוסף הבין את תמיהתו ולכן פירש לו דהחלום הולך על כל העולם וראיית חלום על אחרים אפשר לראות יחד טוב ורע, ולכן הוטב בעיני פרעה.

מאורות הזוהר – כוחו של המוחל למצערם אותו

ר' אבא הוה יתיב וכו': ר"א היה יושב בפתח שער העיר לוד. ראה אדם אחד שהיה בא ויושב על בליטה שהיתה בולטת מצד ההר, והיה עיף מן הדרך וישב וישן שם. בתוך כך, ראה נחש אחד שהיה בא אצלו, ויצא שרץ שנקרא קוסטפא דגורדנא, והרג את הנחש. כשהקיץ האדם ראה את הנחש למולו, שהיה מת. קם האדם, ונפלה הבליטה, שהיה יושב עליה, אל העמק שמתחתיה, כי נקרעה מן ההר, והאדם נצל. כי אם היה מאחר גרע מלקום, היה נופל, ביחד עם הבליטה, אל העמק, והיה נהרג.

אתא ר' אבא וכו': בא אליו ר' אבא, אמר לו, אמור לי מה מעשיך, כי הקב"ה הקרה אליך שני נסים אלו, [שהצילו מן הנחש, ומן הבליטה שנפלה], לא היו בחינם. א"ל ההוא בר נש וכו': כל ימי, לא עשה לי אדם רעה, שלא נתרציתי עמו ומחלתי לו. ועוד, אם לא יכלתי להתרצות עמו, לא עליתי על מטתי מטרם שמחלתי לו ולכל אלו שציערו לי, ולא נטרתי לו שנאה כל היום, על אותו רע שעשה לי, ולא די לי זה, אלא עוד, שמאותו יום והלאה, השתדלתי לעשות להם טובות.

בכה ר' אבא וכו': בכה ר"א ואמר, גדולים מעשיו של זה מיוסף, כי ביוסף, העושי רעה, היו אחיו, ודאי שהיה לו לרחם עליהם, מחמת האהבה, אבל מה שעשה זה, שעשה כן עם כל בני אדם, הוא גדול מיוסף, ראוי הוא, שהקב"ה יקרה לו נס על נס. פתח ואמר הולך בתום וגו': "הולך בתום ילך בטח" - זהו אדם שהולך בדרכי התורה. "ילך בטח" - שמזיקי העולם לא יוכלו להזיקו. "ומעקש דרכיו יודע" - שואל, מי הוא יודע, ואומר, זה הוא מי שנטה מדרך האמת, ומבקש לגבות מחבירו, כלומר, שרוצה לשלם לו רעה תחת רעה, ועובר על "לא תקום ולא תטור", "יודע", מהו יודע, היינו שיהיה ניכר בעיני כל בעלי הדין, שלא תאבד מהם צורת אותו אדם, כדי להביאו למקום, שיהיו נוקמים ממנו, דהיינו מדה כנגד מדה, וע"כ אומר הכתוב יודע. ותא חזי ההוא וכו': ובוא וראה, אותו ההולך בדרך האמת, הקב"ה מחפה עליו כדי שלא יתודע ולא יהיה ניכר לבעלי הדין, אבל מעקש דרכיו יודע, ויהיה ניכר להם, אשריהם האנשים, ההולכים בדרך אמת, והולכים בטח בעולם, שאינם מפחדים לא בעולם הזה ולא בעולם הבא.

וייראו האנשים וגו': ר' יוסי אמר אוי להם לבני אדם, שאינם יודעים ואינם מסתכלים בדרכי התורה. אוי להם, בשעה שהקב"ה יבא לבקש מהם דין על מעשיהם, ויקומו הגוף והנפש לתת חשבון מכל מעשיהם, שמטרם הפרד הנפש מן הגוף. וההוא יומא וכו': ויום ההוא הוא יום הדין, יום שהספרים, שבהם כתובים כל מעשי בני אדם, פתוחים, ובעלי הדין נמצאים, כי בעת ההוא עומד הנחש בקימו לנשך אותו, וכל האברים מתרגשים מפניו, והנשמה נפרדת מן הגוף, והולכת ומשוטטת ואינה יודעת לאיזה דרך תלך, ולאיזה מקום יעלו אותה.

ווי להאי יומא וכו': אוי לאותו יום, יום של כעס וקצף הוא אותו היום, ועל כן צריך האדם להרגיז את יצרו בכל יום, ולהזכיר לפניו אותו יום שיקום לדין המלך, ושיביאו אותו תחת הארץ להרקב, והנשמה תפרד ממנו. ותנן לעולם וכו': ולמדנו, לעולם ירגיז אדם יצר הטוב על יצר הרע, וישתדל אחריו, אם הלך ממנו, טוב. ואם לא יעסוק בתורה, כי אין לך דבר לשבור את היצר הרע, אלא התורה, אם הלך, טוב. ואם לא, יזכיר לו יום המיתה, כדי לשברו. הכא אית לאסתכלא וכו': כאן יש להתסכל, הרי זהו יצר הרע וזהו מלאך המות, וכי מלאך המות ישבר מלפני יום המיתה, והרי הוא ההורג את בני אדם, ומשמע ששמחה שלו, הוא להמית אנשים, שמשום זה הוא משטה אותם תמיד, כדי להמשיכם למיתה. אלא ודאי וכו': ומשיב, אלא ודאי מה שלמדנו שהאדם יזכיר לו יום המיתה, ודאי כן הוא, כדי לשבור הלב של האדם, כי יצר הרע אינו שורה אלא במקום שנמצא שמחת היין וגאות רוח, וכשנמצא רוח שבור באדם אז מתפרד ממנו, ואינו שורה עליו, וע"כ צריך להזכיר לו יום המיתה, וישבר גופו והוא הולך לו.

מאורות היכל הברכה –

כתב הסא קדישא מהרי"א [בראשית – מ"ב, ז] וז"ל "מלא יוד, עיין לק"ת כי חשבו להשלים חסרונו ביניהן וזהו ויתכלו אותו, חשבו להיות בעל אות שלו, ובנימן להשלמות אור חוזר וזה טעות מפורסם ע"ש וזהו ויכרם שאין בהם יו"ד רזא דברית, ולזה ויתנכר אליהם על שחשבו להיות בעל אות שלו, ואם נמצא אלהם חסר יכול לקרות בו כי כן הוא בהללי ויתקן תיכף על פי המסורה"

מאורות הסיפור החסידי – הגאון משרשוב רבי ישראל זלמן אלכסנדרובסקי זצ"ל בעל "זבחי שלמה"

רבי ישראל זלמן לא שימש ברבנות ולא כיהן ראש ישיבה, לפי עיסוקו היה שוחט ובדק אומן, אבל לא סתם מתעסק בשחיטה, כי אם "יחיד במדינה" להורות ולפסוק בדיני שו"ב "ועוד בימי חורפו העידו עליו גאוני הדור כי הוא בקי בהלכות שו"ב מראשון שבראשונים ועד אחרון שבאחרונים" (מתוך הקדמת הס' "תיקוני שלמה). הוא נחשב לבר סמכא המובהק ביותר בכל הנוגע לדינים האלה.

גם חיבוריו נעשו ספרי חובה לכל שו"ב המבקש להסמיכו. לא ייפלא, אם כן, שרבים ביקשו לקנות תורה מפיו ובמיוחד מי שחשקה נפשו להשתלם במקצוע זה. מרגלא בפומיה: כתוב "כי אם בתורת ה' חפצו, ובתורתו יהגה ויללה", האדם צריך לחפוץ וללמוד כל תורת השם, הרחבה מיני ים, אכן "בתורתו" במקצוע שלו (כדוגמת השו"ב בדיני שחיטה, או המו"ץ בדיני איסור והיתר, או הסופר בדיני סת"ם) עליו להגות יומם ולילה.

אי לזאת היה "רוב ועיקר לימודו בזה", וכך מעיד בו בנו הג"ר מרדכי סנדר ז"ל (שהדפיס את הס' "תיקוני שלמה"): "כל באי שערי יעידו עליו שקיים בנפשו "בכל דרכיך דעה", כי בכל עת בואו לבית תיכף חיפש בספרים שונים או בכתבי הרבים הענין שחשב עליו בלכתו בדרך, ומה שנתחדש אצלו ברעיונו ישב וכתב תיכף עלי גליון... ומאפס הפנאי כתב בדרך רמז... אכן בכל רמזיו נסתרים ענינים נצרכים מאד...".

כשהגיע רבי ישראל ז' פעם ראשונה, כנראה ביחד עם אביו, אל הרה"ק רבי נח מלכוביץ' זצ"ל - והוא אז אברך משי המבקש "להתחבר בטובים ולהיות קרוב לתלמיד חכם קדוש ד"ר כלשונו - עמד הרבי ושאל אותו: לשם מה בואך הנה? אם למדן אתה, הרי פתוחים לפניך בבלי וירושלמי וכל שאר ספרי יראה? ואפילו אם אתה בעל בית פשוט, אזי תוכל לעיין ב"קב הישר" או ב"צאינה וראינה"... "אבל צריך אני לפתיחת הלב" השיב האברך הגר"ז ברעדה.

פתח הרבי ואמר לו: שנינו "חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת ומתפללים כדי שיכוונו את לבם למקום". מה היו עושין בשעה זו? הוה אומר: היו מפילים תחינה לפני השי"ת, כי יעזור להם בעת התפילה, שיוכלו לכוון אז את לבם למקום... כה דיבר הרבי ולא יסף. אך המלים הספורות זיעזעו אותו, וכשיצא מחדרו של הצדיק, עמד הגר"ז בחוץ והתייפח בבכי נסער כשלוש שעות. אמרו: בכיה מטהרת זו היתה טבילתו הראשונה במעין החיים של לכוביץ'. נסתלק בח' בטבת שנת תרמ"ז [לוקט מהספר "מריביצי תורה מעולם החסידות"]

מאורות לילדים ונוער – הרה"ק רבי יחזקאל שרגא משינאווא זצוק"ל בעל "דברי יחזקאל"

רבינו היה מפורסם כמדקדק גדול בהלכה. רבינו היה רגיל לשכב עם אנפלאותיו (גרביים), ובהיותו סמוך על שולחן חותנו זקנו ה"ישמח משה", אירע פעם שבקומו בשבת קודש בוקר הכניס בטעות את רגלו במי נטילת ידים של שחרית, ונרטבו אנפלאותיו, ומחשש איסור סחיטה לא דרך רגליו על הארץ ונשאר במטה זמן רב כשרגליו תלויות חוצה לה, עד שנתייבשו האנפלאות.

רבינו התבטא פעם שמהות הבטחון אינו כמו שחושב יאסל שלנו (חסיד צאנז) שאם רוצה עשרת אלפים זהובים בוודאי יקבלם על ידי בטחון, (כי הקב"ה מנהיג את עולמו כרצונו, ומי יאמר שטוב הדבר שיהיה לו הזהובים). אלא עיקר הבטחון הוא לעבודת ה', (דהיינו לבטוח בד' שיזמין לו די מחסורו כל מה שצריך לעבודת ה').

צדיק אחד לקח פתקאות, ולפי דעתו של רבינו לא היה ראוי לכך, אך אף על פי כן אמר שהוא כמו נתינת מעות לעני בדרך כבוד. על דרך מה שמובא במס' בבא בתרא דף ט: אמר רבי יצחק הנותן פרוטה לעני מתברך בשש ברכות, והמפייסו בדברים מתברך ב"א ברכות).

בחובת הלבבות (בהקדמה לשער הבטחון) מובא מעשה באחד שהלך לבקש פרנסה בעיר אחרת, ופגש באיזה פילוסוף ששאל אותו אם מאמין שהקב"ה מפרנס את כל העולם, וכשהשיב שמאמין שאל אותו, הלא מעשיך סותרים את דבריך, שאתה הולך לבקש פרנסה בעיר אחרת. וחזר האיש לביתו. ואמר מורי וחמי (הרה"ק רבי איציק'ל מפשווערסק זצוק"ל) בשם רבינו, דאם היה איש הלז לומד כתבי האר"י ז"ל, לא היה חוזר לביתו, כי אולי צריך לנסוע למרחוק על מנת לתקן ענין אחר לגמרי.

בשבת הראשונה אחר הסתלקות אביו רבינו מצאנז, ישבו בניו האחים הק' יחדיו בסעודת שבת. כשהגישו להשולחן שני מיני דגים, מתוקים וחמוצים, כמנהגו של רבינו מצאנז, אכל רבינו רק מן המתוקים. נענה הגה"ק מקשאנוב כלפי רבינו: הכל בעלזא, (כי הגה"ק משינאווא נהג בהרבה דברים כבעלזא, ושם אכלו רק מתוקים). ענה רבינו, שמנהגו של אביו לאכול שני מיני דגים נובע מאז היותו אבד"ק רודניק. כי שם היה לפעמים קשה להשיג דגים בערב שבת קודש, לכן כשנזדמן להם דגים בתחלת השבוע, קנו אותם והחמיצום כדי שיתקיימו עד השבת. ואם נזדמן להם אחר כך דגים בערב שבת קודש, קנו גם אותן ובישולם מתוקים.

אבל אני גרתי במקומות שמצוי שם דגים תדיר, ולמה לי לאכול דגים חמוצים. והוסיף לאמור, שאם מחמת איזה סיבה שהוא נצטרך הצדיק להתנהג בדבר שלא הורגל בה, עושה לו אחר כך מנהג קבוע מזה, וזה היה טעמו ונימוקו של אביו שקבע לעשות כן להכין מדי שבת שני מיני דגים גם אחרי שנתיישב בצאנז, הגם ששם היו דגים לרוב, אבל בשבילי אין ענין שאתחיל להתנהג כך. רבינו נסתלק בו' בטבת שנת תרנ"ט [לוקט מהספר "י"ג אורות"]

החידה השבועית -

א. היכן מצינו בפרשתנו אחד מעשרה קל וחומר שבתורה?

ב. האם שאר הבאים לשבור בר היו לנים בבית יוסף?

ג. מדוע נאמר "וירא יעקב כי יש שבר במצרים", הרי "שמע", אם כן מדוע נאמר "וירא"?

ד. מדוע בכה יוסף באמצע שדיבר עם אחיו, כשעדיין לא הכירוהו?

משולחן יתן אשור לבית המדרש "אור שלום" קריית אריזת ג.ב. 88 מיקוד 90100

השיעור השבועי מתקיים בכל יום מאיש בבית גב"ר מק"ט בנין 400 כשעה 21:30 הציבור מוזמן